

Gade (SF):

Jamen hr. Ellemann-Jensen, jeg er da ikke vred. Jeg er sådan set heller ikke ked af det. Jeg konstaterer bare, at man nok ikke kunne vente sig meget andet fra den kant, for – og jeg citerer: »Venstre løber ikke fra en aftale, og aftalen indeholder, at der skal være en folkeafstemning.« Nej, det gør Venstre ikke sådan rent formalistisk, kan man sige. Men indholdet i det, Venstre har sagt i dag, er da selvfølgelig, at man løber fra en aftale. Man modarbejder nemlig bare indholdet, og man underløber hele aftalens indhold og ånd, et halvt år efter at der har været en folkeafstemning. Man løber ikke fra aftalen; man modarbejder den.

Så blev hr. Ellemann-Jensen lidt vred, han begyndte at true andre med, at det hele ikke måtte opløses i taktik. Men skulle vi måske ikke være lidt ærlige her: Er dette her ikke ét stort taktiknummer fra Venstres formands side? Er der noget, Venstres formand kan – og det ser man jo også i galluptallene – så er det taktik og timing; ikke så meget hvad angår det saglige, men, men, men – det virker ret godt. Hvis det nu virkelig kun var, fordi det var det, Venstre ville, mon man så ikke havde talt med Det Konservative Folkeparti om det inden? Ja, all right, det kan da godt være, at det er helt ligegyldigt, men jeg har ellers forstået, at det tidligere betød noget for Venstre og De Konservative, at de to partier stod sammen. Jeg kan forstå i dag, at dette har man da i hvert fald ikke talt om. Nej, det lugter – i hvert fald heroppe, hvor jeg står – lidt af valgkamp op til EF-parlamentsvalget.

Men det korte af det lange er, at Venstre diskvalificerer sig til den fremtidige EF-debat med det, der er sket i dag.

Formanden:

Så er det hr. Gade i ordførrækken.

Gade (SF):

I dag er vi i den situation, at hovedretningslinjerne for dansk EF-politik ligger klarere end nogen sinde tidligere siden 1972.

Det skyldes de to folkeafstemninger i 1992 og i 1993 og så især den nye EF-politik, der blev formuleret før den 18. maj. Ved afstemningen den 18. maj blev det bekræftet, at Danmark har en ny, langsigtet EF-politik med udgangspunkt i papiret »Danmark i Europa«;

det, der lå forud, var det nationale kompromis indgået af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF.

Jeg havde forberedt mig på at sige dette her og understrege det over for bl.a. Venstre, efter at jeg har læst lidt rumlerier i aviserne: Det er rent faktisk sådan, at vi har en ny politik; den er fremadrettet, og der står en hel masse om, hvordan EF skal udvikle sig. Det er ikke kun et nej-papir, som det ofte er blevet fremstillet i medierne og af Venstre. Der står en masse om, at man lægger vægt på en social dimension, at man er imod social dumping – nå ja, det er måske ikke lige det, Venstre mener mest – at vi skal satse mere på miljø, at vi skal udvide samarbejdet med de nordiske lande, lægge vægt på fleksible løsninger, der imødekommer de nordiske ansøgerlande, arbejdsløsheden skal bekæmpes osv. Altså der er tale om et fremadrettet indhold, der fremover placerer Danmark i EF, og som gør, at Danmarks politik bliver drøftet på et langt sikrere grundlag, end vi faktisk har haft i de tidligere år.

Det er vigtigt, for der er meget store problemer for EF, og i stedet for babelstårnbyggeriet er vi i dag i en diskussion, hvor vi taler om de rigtige problemer: krig og fred, arbejdsløshed, forurening. Med det udgangspunkt er EF i hvert fald for mig at se i en kritesituation, fordi man endnu ikke rigtig for alvor har besluttet, hvilken vej EF-landene skal slå ind på efter Murens fald. Det er faktisk stadig et diskussionsspørgsmål, og det er vigtigt, at man kaster sig ud i den diskussion. Indtil nu har det været en diskussion om traktatændringer, og det mener jeg har fundet et leje med Maastricht-traktaten og Edinburgh-aftalen helt uafhængigt af, hvad hr. Ellemann-Jensen siger.

Men nu er der kommet en diskussion i EF – efter min opfattelse i høj grad mellem højre og venstre – om, hvordan man skal opbygge en social dimension, om man skal have en social dimension, og om man vil gøre noget ved arbejdsløsheden eller man bare vil tale om arbejdsløsheden. Det er jo en anden type diskussion; den er vigtig, og den er vigtigere end den, vi havde før. Den kan ende med at afsløre endnu mere afmagt, hvis højresiden i EF-landene får for stor indflydelse, og det vil så komme oven i afmagten i forhold til Jugoslavien.

Vi lever i en tid, hvor der sker et voldsomt sammenfald af ændringer i vores samfund: in-